Кухарук І. В.,
студ. гр. ОА-41,
Львівський техніко-економічний коледж
Національного університету "Львівська політехніка".
Науковий керівник – к.е.н., Кліпкова О. І.

ЗАРУБІЖНИЙ ДОСВІД АУДИТОРСЬКОЇ СПРАВИ ТА МОЖЛИВОСТІ ЙОГО АДАПТАЦІЇ В УКРАЇНІ

В умовах переходу до ринкової економіки незалежний аудиторський контроль має особливе значення як гарант засвідчення достовірності бухгалтерської звітності і є невід'ємним елементом супроводження управлінських процесів вітчизняних суб'єктів господарювання та важливою складовою підтримання життєвого циклу підприємств різних форм власності та видів економічної діяльності.

У світовій практиці аудит набув значного поширення. Аудит є обов'язковою частиною цивілізованого функціонування ринкової економіки кожної країни. Угода про асоціацію між Україною, з одного боку, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії та їхніми державами-членами – з іншого, ратифікована Законом України № 1678-VII від 16.09.2014 р., визначає напрями співробітництва в галузі управління державними фінансами, спрямованого на забезпечення розвитку бюджетної політики і надійних систем внутрішнього контролю та зовнішнього аудиту, що базуються на міжнародних стандартах, а також відповідають основоположним принципам підзвітності, прозорості, економності, ефективності та результативності [1]

Дискусійним на сьогодні виступає питання створення в Україні єдиного зовнішнього органу державного фінансового контролю. У більшості розвинутих країн світу, у тому числі у країнах Європейського Союзу, фінансовий контроль здійснює Рахункова палата, а також урядові контрольно-ревізійні служби.

Європейська рахункова палата складається з 15 членів, кожен з яких представляє країну-члена Європейського співтовариства. Термін її повноважень становить шість років, причому призначення відбувається не одноразово, а в кілька етапів. Завдання Європейської рахункової палати полягає у здійсненні нагляду за фінансовою діяльністю Європейського співтовариства і забезпеченні гласності в управлінні фінансами

У Франції рахункова палата контролює фінансову діяльність адміністративних інститутів, виявляє їхні помилки і прорахунки, що завдають шкоди державним фінансам. Вона перевіряє, як саме використовуються кредити, фонди і цінності, управління якими доручено державним службам та

іншим офіційним юридичним особам, здійснює контроль за різноманітними установами у сфері соціального забезпечення, рахунками державних підприємств та їх філій. Також в окремих випадках здійснює контроль за приватними юридичними особами з числа тих, що одержують допомогу держави. Органами державного фінансового контролю у Франції є також Генеральна інспекція фінансів і Генеральна інспекція адміністрації [3].

В Німеччині діяльність аудиторів чітко регламентується та контролюється. Органом контролю виступає Інститут аудиторів, що має спеціалізовані комітети для врегулювання проблем, які виникають у сфері аудиту. При Аудиторській палаті Німеччини створюються аудиторські суди, до компетенції яких входить накладання штрафів та інших адміністративних покарань за неякісне проведення перевірки, в разі необхідності такі суди можуть позбавити аудитора права здійснювати аудиторську діяльність.

В Німеччині виділяють два види контролю за роботою аудитора. Це контроль за здійсненням професії аудитора, та безпосередньо контроль якості аудиторських послуг. Поширеним явищем в цій країні є страхування відповідальності аудиторів перед третіми особами. Відповідно до Німецького закону «Про аудиторську діяльність» таке страхування є обов'язковим у тому випадку, якщо максимальна професійна відповідальність становить 1 мільйон євро – для аудиту підприємств, що не є учасниками ринку капіталу та 4 мільйони євро – для аудиту підприємств, що є учасниками ринку капіталу. Досвід Німеччини у страхуванні відповідальності аудиторів є досить позитивним і було б доцільно впровадити таку практику і в нашій державі. Це дозволило б підвищити якість аудиторських послуг та убезпечити аудиторів від їхніх помилок [2].

Отже, необхідність модернізації системи державного фінансового контролю, крім внутрішніх чинників, пов'язаних з необхідністю формування більш гнучкої, прозорої та відкритої для зовнішнього громадського контролю системи публічних фінансів, визначається також зобов'язаннями, які Україна взяла на себе в процесі інтеграції до ЄС [1]. На сьогодні в Україні система контролю якості аудиторських послуг знаходиться лише на шляху свого розвитку тому доцільним варто вважати поєднання в ній професійних і громадських інтересів при проведенні контролю якості, що забезпечить більшу його ефективність, функціонування зарубіжних аудиторських фірм у національному економічному просторі та можливість адаптації зарубіжного досвіду.

Література

1. Александрович О. О. Модернізація системи державного фінансового контролю України в контексті імплементації світового досвіду / О. О. Александрович //Актуальні проблеми державного управління. – 2015. – №. 2. –

С. 192-202. 2. Аудиторська діяльність: особливості діяльності аудиторів в Україні та можливість залучення зарубіжного досвіду / Науковий блог : [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://naub.oa.edu.ua/2012/ audytorskadiyalnistosobly vosti-diyalnosti-audytoriv-v-ukrajini-ta-mozhlyvist-zaluchennya-zarubizhnoho-dosvi du/. 3. Синюгіна Н. В. Зарубіжний досвід і адаптація внутрішнього фінансового контролю до національного середовища України / Н. В. Синюгіна // Наука й економіка. – 2013. – №. 4 (1). – С. 97-103.

Манорик С. Т.,
студ. гр. ОА-42,
Національний університет "Львівська політехніка".
Науковий керівник – Тесак О. В.,
к.е.н., ст. викл. кафедри обліку та аналізу

ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ АУДИТУ В УКРАЇНІ

Аудит в Україні є порівняно новим видом діяльності і тому, процес його розвитку супроводжується виникненням проблемних питань, що обумовлені впливом цілого ряду чинників і обставин: недосконаліть вітчизняного законодавства з аудиту, незначний практичний досвід, відсутність методики з проведення та документування процесу аудиту.

Теоретичним, методологічним й методичним проблемам розвитку фінансово-господарського контролю та аудиту присвячені праці вітчизняних вчених таких, як М.Т. Білухи, О.Д. Василика, В.П. Вишневського, В.М.Геєця, В.І. Кравченка, В.М. Опаріна, Н.І. Рубана, М.В. Федосова та інших.

Розвиток аудиту в Україні розпочався після прийняття Закону України «Про аудиторську діяльність» від 22.04.1993 р. Однак, аудит в Україні ще не набув широкого впровадження. Тому в період становлення ринкових відносин слід старанно аналізувати зарубіжний досвід і застосовувати його на практиці з урахуванням конкретних національних інтересів

Ситуація, що склалася в Україні, потребує вирішення проблем, які мають місце у професійній діяльності аудиторів, аудиторських фірм і роблять неможливим успішний розвиток аудиту.

До основних проблем розвитку аудиту, слід віднести:

- – проблема сучасного аудитора та довіри до нього. Тобто перед тим як клієнт вирішить надати інформацію аудитору, він повинен бути впевнений, що в аудитора вистачить сил і можливостей зберегти її в конфіденційності;